

Scharling: Naar jeg tilligemed et andet Medlem af Udvalget ikke har deltaget i Indstillingen under Nr. 93 om Forlængelse af Rente- og Afdragsfriheden for Laanen til Gudhjem Havn, er det ikke af nogen Vilje lige over for Gudhjem Havn, men fordi vi have ment, bortset fra at disse hornholmste Laan antage ret betydelige Dimensioner, at saadanne Forslag som dette helst maatte komme fra Regeringen, fordi man kun derigennem havde en virkelig Garanti for, at alle fornødne Hensyn til alle Sider vare tagne. Heller ikke jeg finder Anledning til at dvæle ved de Forslag, som vedrøre provisoriske Foranstaltninger. Kun kan jeg ikke tilbageholde den Bemærkning, at det noget forundrer mig, at Flertallet, som har stillet en Række af Vædringsforslag vedrørende Udgifterne ved Frilageret, ikke har stillet et tilsvarende Vædringsforslag vedrørende Indtægten af Frilageret, som det altsaa synes, at man ikke har noget imod at modtage. Det vilde have interesseret mig meget at se, hvorledes Flertallet vilde have stillet sig, dersom Finansministeren havde fulgt den ikke unaturlige Fremgangsmaade, som følges paa andre Steder af Budgettet, at postere Udgifterne som Fradrag fra Indtægterne, saa at der kun blev et Nettooverskud at votere over. Lige over for den Paavisning, den ærede Ordfører sluttede med, af det finansielle Resultat af 2den Behandling, maa jeg tillade mig at minde om, at der jo findes ret betydelige Bevillinger, som det Parti, jeg har den Ære at repræsentere, har ment at maatte tiltræde, og som Tinget nu har forkastet, og at derfor vi for vort Bedkommende ikke tør gaa ud fra, at der vil blive saa stort et Overskud paa Finansloven, som det, den ærede Ordfører har meddelt, kunde synes at tyde paa, om vi end selvsølgelig under den fortsatte Forhandling vilde kunne komme Flertallet i Møde paa adskillige Punkter, hvorfor jeg heller ikke nærmere skal præcisere den Difference, som i Øjeblikket er til Stede mellem Flertallet og Mindretallet.

J. Sage: Jeg har bedt om Ordet i Anledning af den ærede Ordførers Udtalelser angaaende Skovfogedstederne. Jeg tror, at der er en Misforstaaelse til Stede om, hvorledes det rette Forhold er. Jeg skal, naturligvis indrømme, at Udvalget har bestrebt sig for at være velvilligt mod de paagældende Embedsmænd, det er der ingen Tvivl om, idet man er gaaet ud fra, at deres Vedligeholdelsespligt skal forstaas saaledes, at de endogaa ere forpligtede til

at forny Embedsbygningerne, saa snart de i nogen Henseende trænge til Ombygning eller Hovedreparation, det er man ganske vist gaaet ud fra, og naar man nedlægger deres Forpligtelse til kun at omfatte $\frac{1}{6}$, er det selvsølgelig Bevis paa et overordentlig velvilligt Sindelag. Jeg tror dog, som sagt, at der er en Misforstaaelse til Stede, som ganske vist ikke skyldes Udvalget, men de forskellige Love og Resolutioner, som ere fremkomne om dette Forhold. Sagen er den, at der i sin Tid ved Loven af 25de Februar 1851 er sikret de paagældende et Bøllig mod Vedligeholdelse af Bølligen, og ved Loven af 8de December 1859 er det bestemt om alle Forstembedsmænd fra Overførsterne til Oplynsmandene, at der skal leveres dem en Bøllig i god og forsvarlig Stand. Lovgivningen synes ikke at have tænkt paa, at selv om en god og forsvarlig Bygning vedligeholdes, kan man komme til at staa lige over for Spørgsmaalet om Nybygninger eller totale Ombygninger, og derfor er der senere i 1872 udkommet en ministeriel Resolution, som nærmere bestemmer dette Forhold, og som fordeles disse forskellige Byrder, idet der bestemmes, at naar det gælder Bygninger, som ere absolut nødvendige for Driften, kunne de, for saa vidt de ikke selv kunne overkomme det, modtage Laan af Statskassen, som forrentes med 4 og afdrages med 2 pCt. Jeg tror, at denne ministerielle Resolution er alt for streng i Forhold til Lovgivningens Bestemmelser, og hvis det var muligt at saa den forandret — da det er en ministeriel Resolution, forekommer det mig, at den ogsaa maatte kunne forandres ad ministeriel Vej — saa burde Forholdet ganske simpelt være dette, at Staten lige som private Folk leverer Bygningerne i god og forsvarlig Stand, og at Brugerne vedligeholde dem, saa længe de overhovedet kunne vedligeholdes, men at Staten selvsølgelig ikke kan kræve, naar de totalt skulle ombygges, at Brugerne da skulle bære Byrden hverken helt eller delvist. Man kunde maaste raiffonnere saaledes: Ja, men de have foruden Pengelønnen en saa fortræffelig Lønning i Jord og andre Fordele: Sagtpenge, Brændsel etc., at det ikke er ubilligt, at de deltage i disse Omkostninger, men det er fuldstændig urigtigt. Den ærede Ordfører har allerede i saa Henseende paapeget, at naar en Skovfoged med 600 Kr. i Løn — det er Begyndelsesgagen — og saa en Jordlod, som i Gennemsnit i Østifterne er c. 17 Tdr. Land foruden sit Brændsel, skal ombygge et saadant Sted, som han oven i Købet ikke selv faar Lov til at lægge Planen til, da Bygningerne jo skulle tilfredsstille Statens Fordringer —